

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Co/32/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7109210062
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7109210062.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Frederiky Zozulákovej a JUDr. Marianny Hraboveckej, v právnej veci navrhovateľky Z. J., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v J. na F. ul. č. X, právne zastúpenej JUDr. Zuzanou Semanovou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na Garbiarskej ul. č. 5 proti odporcovi Ing. Š. J., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v J. na ul. C. N. č. XX, právne zastúpenému JUDr. Danicou Holováčovou, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na Čajakovej ul. č. 5, v konaní o určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 13C 151/2009 - 374 zo dňa 08.04.2013 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o určenie výživného za obdobie od 30.4.2009 do 30.6.2015.

Z r u š u j e rozsudok v napadnutých výrokoch o určenie výživného za obdobie od 1.7.2015 do budúcnosti, dlžnom výživnom a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky mesačne vo výške 200 Eur počnúc dňom 30.04.2009 do budúcnosti, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Dlžné výživné za obdobie od 30.04.2009 do 31.03.2013 vo výške 8 168,66 Eur uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odporca odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne zhodnotil jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery a nesprávne dospel k záveru, že navrhovateľka nie je schopná zabezpečiť si aspoň časť svojich potrieb z vlastných príjmov. Súd sa vôbec nezaoberal možnosťou navrhovateľky poberať štipendia a príspevky, ktorých poberaním by si navrhovateľka znížila odkázanosť na výživu zo strany svojich rodičov. Zastával názor, že navrhovateľka je schopná zabezpečiť si aspoň časť finančných prostriedkov a zlepšiť svoju sociálnu situáciu prostredníctvom brigádnickej činnosti. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka od 01.10.2012 býva v prenajatom byte, za ktorý platí nájomné mesačne vo výške 5 000 Kč, pričom za ubytovanie na internáte platila mesačne 2 500 až 2 700 Kč. Z tohto dôvodu považoval takéto riešenie bytovej otázky navrhovateľky za nadštandardné. Podotkol, že finančnými prostriedkami vo výške 26 841,32 Eur, ktoré mal z vyporiadania BSM už nedisponuje, nakoľko ich použil na úhradu svojich životných potrieb, dlhov a zakúpenia nového vybavenia bytu, keďže všetky veci potrebné pre domácnosť ostali matke navrhovateľky. Ďalej uviedol, že za opravu motorového vozidla zaplatil sumu 2 420 Eur, od roku 2009 predstavujú náklady na stravu sumu 10 000 Eur a na

ostatné životné potreby sumu 2 200 Eur. V uhrádzaní týchto výdavkov mu pritom pomáhajú príbuzní. Od januára 2011 do augusta 2012 predstavovali náklady na nájom vo výške 5 460 Eur a od októbra 2012 do marca 2013 vo výške 1 800 Eur t.j. spolu 7 200 Eur. Uviedol, že od 01.01.2012 bol uznaný za osobu v hmotnej núdzi a poberal dávku vo výške 62,50 Eur mesačne. Súčasne poukázal na skutočnosť, že v marci a apríli 2009 sa podrobil dvom závažným operáciám, pričom od januára do mája 2010 bol práceneschopný a dostal sa do zlej finančnej situácie. Navrhovateľka však o jeho zdravotný stav neprejavila žiaden záujem. Zdôraznil, že je v rozpore s dobrými mravmi požadovať od neho ako osoby v hmotnej núdzi výživné vo výške 200 Eur mesačne, nakoľko jeho jediným príjmom je dávka v hmotnej núdzi. Uviedol, že jeho štátnozamestnanecký pomer sa skončil dňa 04.03.2013, preto súd nesprávne poukazuje pri určení výživného na príjem z tohto pomeru. Finančné prostriedky mu poskytli jeho príbuzní len na základe ústnej dohody, preto nesúhlasil s konštatovaním súdu, že jeho pôžičky sú nepreukázané. Zdôraznil, že navrhovateľke platil výživné podľa svojich možností, preto je tvrdenie súdu o neplnení si vyživovacej povinnosti rozporuplné, chybné a protirečivé. Namietal, že súd prvého stupňa vzal do úvahy len jeho zárobkové schopnosti bez zohľadnenia okolností objektívneho charakteru, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikát R 5/1969. Od roku 2011 si aktívne hľadá prácu, ktorú sa mu však napriek absolvovaniu rekvalifikácie nepodarilo nájsť. Uviedol, že nebyva v 4- izbovom byte svojich rodičov, nakoľko náklady na takýto byt sú vyššie ako náklady na bývanie v 1- izbovom prenajatom byte. Opätovne poukázal na svoju zlú finančnú situáciu, ktorá mu neumožňuje podieľať sa na výžive navrhovateľky sumou 200 Eur mesačne. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a návrh na určenie výživného zamietnuť resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že odvolanie odporcu je účelové a nedôvodné, pričom cieľom odporcu je vyhnúť sa plneniu svojej vyživovacej povinnosti. Zastávala názor, že odporca namiesto plnenia si vyživovacej povinnosti, nezodpovedne minul svoje finančné prostriedky. Uviedla, že neplatenie výživného zo strany odporcu ohrozuje jej existenciu a štúdium medicíny v Prahe. Zdôraznila, že odporca počas súdneho konania podnikal a mal dostatok finančných prostriedkov na plnenie si vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke. Navyše odporca je súdnym znalcom s platnou pečiatkou a je držiteľom osvedčenia o projekčných prácach, za čo si platí poistenie. Považovala za bezcitné tvrdenie odporcu, že je v jej možnostiach nájsť si brigádu, a tým si privyrobiť. Poukázala na náročnosť štúdia medicíny, ktoré jej neumožňuje, aby si našla prácu. Podotkla, že ani odporca sa nezaujímal o jej zdravotný stav, priebeh štúdia či výsledky v škole. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Na základe dovolania odporcu zo dňa 17.02.2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 Co 46/2013 - 422 zo dňa 30.12.2013 podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu odporcu zo dňa 17.05.2013 a ďalšie dôkazy neboli doručené odporcovi, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu bolo postihnuté závažnou procesnou vadou.

Po vrátení veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a po doručení všetkých písomností navrhovateľky odporcovi v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu, podal odporca dňa 03.06.2015 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že súdy v priebehu konania nesprávne zhodnotili jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery a dospeli k nesprávnemu záveru, že navrhovateľka nie je schopná zabezpečiť si aspoň časť svojich potrieb z vlastných príjmov. Namietal, že súd sa nezaoberal možnosťami navrhovateľky poberať rôzne druhy resp. formy štipendií a príspevkov z fakulty. Uviedol, že navrhovateľka je plnoletá osoba plne spôsobilá zaobstaráť si aspoň časť finančných prostriedkov, a to s prihliadnutím aj na tú skutočnosť, že študuje v Prahe, kde nie je problém nájsť si brigádu, ktorej výkon by výraznejší spôsobom nezasahoval do plnenia študijných povinností navrhovateľky. Zdôraznil, že v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti, ktorá u neho trvá do 08.03.2013 nebol schopný práce a nebol schopný vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť, o čom súdu predložil potvrdenie, ktoré súd nevezal do úvahy a určil mu vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke vo výške 200 Eur mesačne. Poberal nemocenské dávky vo výške 300 Eur, avšak podporná doba poskytovania nemocenských dávok skončila dňa 04.02.2014. Pracovná neschopnosť u neho vyústila do priznania invalidity s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 71 %, a teda ani v súčasnosti nie je schopný vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť. V období január až september 2012 bol v hmotnej núdzi a nemal žiaden príjem, pričom navrhovateľke prispieval podľa svojich možností v sume 50 až 100 Eur mesačne. Uviedol, že vizitka nachádzajúca sa na nástenke obecného úradu nepreukazuje jeho pracovné aktivity. Zdôraznil, že mal záujem, aby navrhovateľka doštudovala a snažil sa k tomu prispieť podľa svojich finančných možností. Navrhovateľka ako budúca

lekárka pozná dobre jeho zdravotný stav a vie posúdiť závažnosť ochorení. Uviedol, že navrhovateľke zriadil životné poistenie a taktiež jej dva krát poskytol pôžičku na prácu v Anglicku, avšak do dnešného dňa mu požičané peniaze nevrátila. Namietal, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd sa vôbec nezaoberal jeho majetkovými príjmami, ale obmedzil sa len na konštatovanie, že mal príjem z predaja bytu. Navrhovateľke ponúkol možnosť bývať v jeho byte, ktorého sa kvôli nej vzdal a on v dôsledku toho skončil v prenajatom byte. Uviedol, že nie je v jeho možnostiach prispievať navrhovateľke sumou 200 Eur, keďže ostal bez finančných prostriedkov a o zaplatenie poplatkov musí žiadať svojich rodičov. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľka k vyjadreniu odporcu v podaní zo dňa 30.06.2015 uviedla, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach, stotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa a taktiež odvolacieho súdu. Tvrdenia odporcu považovala za zavádzajúce a uviedla, že odporca aj napriek svojmu deklarovaneému zlému zdravotnému stavu naďalej vykonáva zárobkovú činnosť.

Podaním zo dňa 01.12.2015 navrhovateľka oznámila, že dňa 10.06.2015 ukončila štúdium medicíny na vysokej škole a uviedla, že má vedomosť o tom, že odporca je od 01.10.2015 SZČO a má ďalšie nepriznané príjmy o čom súdu predložila dôkazy.

Podaním zo dňa 12.01.2016 sa odporca vyjadril k navrhovateľkou predloženým dôkazom a uviedol, že tvrdenia navrhovateľky sú zavádzajúce. Uviedol, že v roku 2010 ukončil podnikateľskú činnosť, v roku 2011 bol nezamestnaný, v roku 2012 bol v hmotnej núdzi a v roku 2013 bol zamestnaný asi len 6 mesiacov, pričom od apríla 2013 do apríla 2014 bol práceneschopný a následne bol uznaný invalidným. Zdôraznil, že počas celej uvedenej doby bol bez príjmu, poberal len dávky v nezamestnanosti, nemocenské dávky a od priznania invalidity invalidný dôchodok. Iný príjem mal len z náhodných znaleckých posudkov, ktoré v roku 2010 až 2014 nedosahovali ani len zdaniteľný príjem. Uviedol, že je rád, že jeho zdravotný stav mu dovoľuje aspoň niečo privyrobiť si k dôchodku, pretože jeho invalidný dôchodok vo výške 260 Eur mesačne mu nedovoľuje pokryť ani len základné životné potreby. Členstvo v komore stavebných inžinierov udržiava napriek tomu, že zo zdravotných dôvodov tieto práce nemôže vykonávať, a to pre prípad možnosti zlepšenia jeho zdravotného stavu. Motorové vozidlo škoda Fabia zakúpil ešte v roku 2006 na účely výkonu podnikateľskej činnosti, no došlo k poruche motora a tak je zostatková hodnota vozidla asi len 1 000 Eur a nie je vhodné na predaj, pretože oprava by prevyšovala jeho cenu. Zdôraznil, že v súdnom konaní o vyporiadanie BSM prenechal byt svojej už bývalej manželke s tým, že navrhovateľka od neho nebude požadovať výživné. V súčasnosti býva u svojich rodičov, pretože prišiel o zamestnanie. Opätovne namietal, že súd nevzal do úvahy jeho majetkové pomery a uviedol, že dôkazy predložené navrhovateľkou nepreukazujú žiadnu jeho pracovnú aktivitu. Opätovne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd opätovne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že pokiaľ ide o určenie výživného pre navrhovateľku za obdobie 30.4.2009 do 30.6.2015 súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a v súlade s ust. § 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd stotožňuje. Súd prvého stupňa správne a zákonne určil výšku bežného výživného pre navrhovateľku v sume 200 Eur mesačne, pričom odporca v podanom odvolaní ani v ďalších vyjadreniach neuviedol žiadne nové a relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie o výživnom. Navyše odvolacie dôvody tvorili obranu odporcu už v konaní na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku náležite vysporiadal. K odvolacím námietkam odporcu odvolací súd uvádza, že odôvodnené potreby dieťaťa, na ktoré súd prihliada pri určovaní výživného sú rôzne podľa okolností každého konkrétneho prípadu, pričom závisia od veku dieťaťa, fyzickej a psychickej vyspelosti, zdravotného stavu a spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie. Medzi odôvodnené potreby dieťaťa patria okrem bežných potrieb ako výživa vo vlastnom zmysle slova, šatstvo, bielizeň, obuv, náklady za bývanie aj ďalšie potreby súvisiace s rozširovaním a prehľbovaním vzdelania dieťaťa, rozvojom jeho záujmov, prípravou na budúce povolanie a tiež kultúrne, športové a rekreačné potreby, t.j. všetky nevyhnutné potreby, ktoré vyžaduje v súčasnosti život kultúrneho človeka. Ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine stanovuje, že dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni svojich rodičov, preto ak je životná úroveň rodičov vysoká, je v záujme dieťaťa, aby

sa na tejto úrovni podieľalo a malo z nej úžitok aj v budúcnosti. Výška výživného preto môže byť v takomto prípade určená tak, aby zodpovedala aj zvýšeným potrebám dieťaťa. Rovnako je potrebné posudzovať aj odôvodnené potreby plnoletého dieťaťa, pokiaľ dôvodom trvania vyživovacej povinnosti k nemu je okolnosť, že dieťa sa pripravuje na budúce povolanie. V danom prípade bola navrhovateľka do 10.06.2015 študentkou Lekárskej fakulty Univerzity Karlovej v Prahe, s čím mala spojené zvýšené výdavky na bežné potreby a taktiež potreby spojené s prípravou na budúce povolanie predstavujúce poplatky za ubytovanie, cestovné, stravu a knihy potrebné na štúdium. Výdavky navrhovateľky, ktorými odôvodňovala návrh na určenie výživného pritom nevybočujú z rámca potrieb iných študentov vysokých škôl, ktoré možno považovať za všeobecne známu skutočnosť, preto o výške týchto výdavkov nemal odvolací súd pochybnosti. Odvolací súd opätovne konštatuje, že výživné vo výške 200 Eur mesačne t.j. vo výške 6,66 Eur denne predstavuje len časť skutočných výdavkov navrhovateľky počas obdobia prípravy na budúce povolanie, pričom táto suma pokrývala len jej určité potreby. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že navrhovateľka zmenila ubytovanie v Prahe a z internátu sa presťahovala do prenajatého bytu, za ktorý mesačne uhrádzala vyššie nájomné. Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu odporcu, že navrhovateľka nebola ochotná nájsť si brigádu napriek tomu, že je práceschopná, odvolací súd dodáva, že navrhovateľka bola do 10.06.2015 študentkou riadneho denného štúdia medicíny, a teda sa pripravovala na budúce povolanie, preto bola osobou odkázanou na výživu svojich rodičov a nebolo možné od nej vyžadovať, aby uspokojovala svoje odôvodnené potreby vlastnou prácou a pokiaľ by aj mala príjem z brigádnickej činnosti, táto skutočnosť nezabavuje rodičov vyživovacej povinnosti k nej, pričom takto získané prostriedky môže použiť na ďalšie svoje potreby, ktoré nie je možné uspokojiť z výživného poskytovaného rodičmi.

Odvolací súd súčasne poukazuje na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Z uvedeného vyplýva, že súd pri určení výživného musí prihliadnúť na to, či povinný neopustil pre neho vhodné zamestnanie poskytujúce mu väčší príjem, aby dosiahol zníženie vymeriavacieho základu, pretože takéto konanie nesmie povinnej osobe priniesť žiadne výhody a prospech a tiež je povinnosťou súdu zabrániť pokusom uniknúť vyživovacej povinnosti tým, že by si povinný našiel zamestnanie s nízkym platom a podobne v domnienke, že ho potom nemožno postihnúť. Ak teda existujú možnosti, aby povinný rodič vykonával povolanie zodpovedajúce jeho schopnostiam, potom je potrebné vychádzať z toho, či rodič skutočne plne využíva svoje schopnosti na to, aby vykonával povolanie, v ktorom môže nájsť svoje plné uplatnenie. Pri určení výživného bude preto rozhodujúci príjem povinného rodiča, ktorý by reálne mohol dosiahnuť, ak by riadne využíval svoje schopnosti, a nie príjem, ktorý fakticky dosahuje, nakoľko princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity. S poukázaním na uvedené je preto neopodstatnená odvolacia námietka odporcu, že od 01.01.2012 bol uznaný za osobu v hmotnej núdzi a jeho jediným príjmom bola dávka v hmotnej núdzi mesačne vo výške 62,50 Eur. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa totiž vyplýva, že odporca je vysokoškolsky vzdelaný človek s dlhodobou odbornou praxou v odbore stavebníctvo, od 19.03.2002 je zapísaný do zoznamu znalcov v odbore stavebníctvo, pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností, a teda je oprávnený vypracovávať znalecké posudky a taktiež je držiteľom osvedčenia oprávňujúceho ho na autorizáciu projektov. Odporca bol síce zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie v období od 01.08.2010 do 12.10.2010, avšak dňa 13.10.2010 bol z tejto evidencie vyradený z dôvodu nespolupráce s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach. V období od 05.09.2012 do 04.03.2013 bol odporca zamestnaný v štátnozamestnaneckom pomere v dočasnej štátnej službe vo funkcii - odborný radca na Krajskom stavebnom úrade v Košiciach a jeho priemerný čistý mesačný príjem predstavoval v tomto období približne sumu 450,00 Eur, pričom podľa vyjadrenia odporcu je od 08.03.2013 práceneschopný. Pokiaľ ide o opakovanú námietku odporcu, že súdy nezohľadnili skutočnosť, že dlhotrvajúca pracovná neschopnosť u neho vyústila až do priznania invalidity s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 71 %, odvolací súd uvádza, že odporca počas celého konania nepredložil žiadne rozhodnutie ani iný dôkaz o tom, že bol čiastočne uznaný za invalidného a či a v akej výške mu bol priznaný invalidný dôchodok. Pokiaľ ide o odporcovu dlhodobú práceneschopnosť trvajúcu od 08.03.2013 doposiaľ, odvolací súd poukazuje na to, že aj v čase, keď bol odporca práceschopný a podľa jeho vyjadrenia neschopný vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť, vyhotovoval ako znalec znalecké posudky (v spise na č.l. 506, 507), pričom ako vyplýva z výpisu je naďalej poistený ako znalec za spôsobenie škody, a to až do 31.08.2016, a teda si platí poisťné. Odporca zároveň nepredložil v akej výške mal príjmy zo znaleckej

činnosti, pričom jeho obrana spočíva len v tvrdení, že príjem z tejto činnosti za obdobie 2010 až 2014 nedosahoval ani zdaniteľný príjem. V tomto smere teda odporca neunesol dôkazné bremeno, napriek tomu, že sa jedná o sporové konanie, v ktorom je daná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. V tomto smere preto boli odvolacie námietky odporcu bezpredmetné. Odvolací súd poukazuje taktiež na ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine, podľa ktorého má výživné prednosť pred ostatnými výdavkami povinného rodiča, pričom pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je rodič povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť a svoje výdavky usmerniť tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti nebolo ohrozené. V danom prípade bolo preukázané, že odporca si voči navrhovateľke plnil vyživovaciu povinnosť nepravidelne a to aj počas obdobia, keď bol riadne zamestnaný a mal príjem, pričom v konaní pred súdom prvého stupňa nijakým spôsobom nepreukázal účel použitia finančných prostriedkov vo výške 26 841,32 Eur, ktoré získal z predaja bytu v rámci vysporiadania BSM s matkou navrhovateľky. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa pokiaľ ide o určenie výživného pre navrhovateľku od odporcu za obdobie od 30.4.2009 do 30.6.2015 v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne.

Podľa ust. § 221 ods. 1 O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa ust. § 213 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Podľa ust. § 154 ods. 1 O.s.p., pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia

Pokiaľ však ide o určenie výživného pre navrhovateľku od 01.07.2015 do budúca, odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutom výroku o určenie výživného za uvedené obdobie podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (ust. § 221 ods. 2 O.s.p.), pretože rozhodnutím odvolacieho súdu na novom skutkovom základe by bola porušená zásada dvojinstančnosti konania a účastníkom konania by bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z podania navrhovateľky zo dňa 01.12.2015 totiž vyplýva, že navrhovateľka ukončila dňa 10.06.2015 štúdium na Univerzite Karlovej v Prahe, o čom predložila potvrdenie. Vzhľadom na to, že po vyhlásení rozsudku sa zmenil skutkový základ zistený súdom prvého stupňa, je nevyhnutné, aby súd prvého stupňa vykonal dokazovanie za účelom zistenia nového skutkového základu od 01.7.2015 do budúca t.j. podstatných zmien pomerov účastníkov konania a následným právnym posúdením výsledkov tohto dokazovania opäť rozhodol o návrhu navrhovateľky na určenie výživného od 01.07.2015 do budúca.

Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa zistiť, či navrhovateľka nie je naďalej schopná sa sama živiť a je stále odkázaná na výživu zo strany svojich rodičov a po vykonaní náležitého dokazovania opätovne rozhodnúť o návrhu na určenie výživného za predmetné obdobie v súlade s ust. Zákona o rodine a o dlžnom výživnom pre navrhovateľku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.